

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně: **J. H.**, proti žalovanému: **Finanční arbitr**, se sídlem Legerova 1584/69, Praha 1 – Nové Město, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o námitkách ze dne 7. 12. 2012, reg. č. 103/2011,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Dne 12. 2. 2013 byla Nejvyššímu správnímu soudu doručena žaloba žalobkyně proti v záhlaví specifikovanému rozhodnutí žalovaného o námitkách.

[2] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda se může věcí zabývat meritorně a rozhodnout ji a dospěl k závěru, že v daném případě je namíste postup podle § 46 odst. 2 zákona č. 150/2002, soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), podle něhož soud návrh odmítne, domáhá-li se navrhovatel rozhodnutí ve sporu nebo v jiné právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení anebo domáhá-li se návrhem přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci.

[3] Z listin přiložených k žalobě Nejvyšší správní soud zjistil, že se žalobkyně návrhem domáhala zahájení řízení před žalovaným proti instituci Euro Benefit, a.s. o předložení dokladu o proplacení 1.000.000 Kč, vrácení bezdůvodného obohacení ve výši 1.700.000 Kč v návaznosti na smlouvu o úvěru, kterou s uvedenou institucí uzavřela. Tento návrh finanční arbitr nálezem ze dne 10. 9. 2012 zamítl. Proti nálezu podala žalobkyně námitky, ovšem i ty byly finančním arbitrem zamítnuty výše uvedeným rozhodnutím.

[4] Nejvyšší správní soud uvádí, že rozhodovací pravomoc arbitra vyplývající z § 1 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, je pravomocí správního orgánu rozhodovat v individuálních případech o subjektivních soukromých právech účastníků řízení před ním. Soudní kontrola činnosti finančního arbitra ve věcech spadajících do jeho působnosti vymezené § 1 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi tedy spadá do režimu části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2007, čj. 2 Afs 176/2006 – 96).

[5] Nejvyšší správní soud proto podle § 46 odst. 2 s. ř. s. žalobu odmítl, neboť žalobce se podanou žalobou domáhal rozhodnutí v právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení. Tímto rozhodnutím bylo řízení ve správním soudnictví ukončeno a žalobce se v intencích uděleného poučení může domáhat ochrany svých soukromých práv u obecného soudu v občanském soudním řízení.

[6] O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné. Žalobce může do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení podat v této věci žalobu podle části páté občanského soudního řádu k místně příslušnému okresnímu (obvodnímu) soudu (§ 46 odst. 2 s. ř. s.). V případě včasného podání žaloby zůstávají účinky procesních úkonů učiněné v tomto řízení zachovány (§ 82 odst. 3 o. s. ř.).

V Brně dne 6. března 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu